

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku K. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącą na jakiegokolwiek względy, które w jej ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

Powołane przez skarżącą okoliczności nie uzasadniają - w ocenie Sądu Najwyższego - przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku opartego na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, LEX nr 560581; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504; z 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, LEX nr 560494) i 4) dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Ponadto, co jest istotne, zagadnienie prawne

powinno odnosić się do konkretnego przepisu prawa albo konkretnej regulacji prawnej, co oznacza konieczność sformułowania przez skarżącego, jakiego przepisu (zespołu przepisów lub norm prawnych) prawa materialnego lub procesowego dotyczy przedstawiane zagadnienie. W rozpoznawanej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu nie zawarto wyводу, który spełniałby powyższe wymagania, nie są nim przedstawione w skardze argumenty odnoszące się do przeliczenia wysokości emerytury, w związku z przywróceniem skarżącej terminu do opłacenia składek za okres od 2000 roku do 2009 roku. Wnioskodawczyni na ich podstawie uważa, że: „ (...) Organ rentowy i Sąd Okręgowy oraz Sąd Apelacyjny błędnie przyjęły, że do przeliczenia wysokości emerytury znajduje zastosowanie art. 183 ust. 6 w zw. z art. 108 ust. 2 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem zgodnie z ich treścią reguluje one sytuacje, w których ubezpieczeni już po dacie przyznania emerytury podlegają ubezpieczeniu społecznemu. Sytuacja faktyczna skarżącej jest natomiast diametralnie inna. Skarżąca podlegała bowiem ubezpieczeniom z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej przed datą przyznania emerytury, a więc z całą pewnością w sprawie nie mogą być zastosowane wskazane przepisy, albo powinny zostać one zastosowane w innym zakresie.”

Powyższe zagadnienie prawne kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne dokonane przez Sądy w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony zaś do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. O ile bowiem ten ostatni również jest „sądem faktu” i w myśl ogólnie niekwestionowanych zapatrywań orzecznictwa oraz doktryny kontynuuje postępowanie merytoryczne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 812/98, OSNC 2000 nr 10, poz. 193; z dnia 5 lutego 2006 r., IV CK 384/05, niepublikowany; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02, Biul. SN 2003 nr 3, s. 14), o tyle Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie skarżąca nabyła prawo do emerytury na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej i do jej przeliczenia zastosowanie miały unormowania zawarte w art. 108 ust. 2 i 4 (art. 183 ust.6). Cytowane przepisy wykluczały możliwość dokonania innego sposobu przeliczenia świadczenia niż wskazany - w art. 108 ust 2 i 4 ustawy, także w sytuacji dotyczącej wnioskodawczynie. W art. 108 ustawy emerytalnej jest mowa o ponownym ustaleniu wysokości emerytury, w przypadku podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym już po przyznaniu emerytury. Skarżąca domagała się uwzględnienia do wysokości emerytury okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym sprzed emerytury i przeliczenia wysokości emerytury od dnia przyznania emerytury tj. 1 lipca 2009 r., z uwzględnieniem okresów prowadzenia tej działalności przed dniem przyznania emerytury, za które opłacała składki wskutek przywrócenia terminu do ich opłacenia wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 19 października 2010 r.. Powyższe żądanie nie było jednak uzasadnione, skoro z ustaleń faktycznych wynika jednoznacznie, że składki za sporny okres prowadzonej działalności gospodarczej zostały opłacone na skutek przywrócenia terminu do ich opłacenia, już po przyznaniu emerytury. Dlatego w części emerytury ustalanej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej sporny okres doliczono do stażu pracy jako okres składkowy już w decyzji z dnia 2 września 2009 r. Natomiast w części obliczanej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, w myśl art. 108 ust. 2 emeryturę powiększono o kwotę składek zaewidencjonowanych i wpłaconych na koncie ubezpieczonego i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25. Wnioskodawczynie miała przywrócony termin do opłacenia składek na mocy wyroku sądowego z dnia 19 października 2010 r., zatem nie mogła domagać się ich uwzględnienia w ponownym ustaleniu wysokości emerytury od dnia jej przyznania, gdy faktycznie w dniu ustalenia prawa do emerytury nie były one zaewidencjonowane i opłacone, nastąpiło to dopiero po przyznaniu emerytury, a stosowny wniosek został złożony w tym zakresie w lutym 2011 r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

